

„Danfseren“

et halvgentlig Ulyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danfseren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danfseren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Blair, Nebr. Ulyheder sendes direkte til „Danfseren“, Dr. D. Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danfseren“

Ulyder sendt til Subskribenter, indtil ubestemt Tid, vil blive taget af Ulydernes og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avorterer i Bladet, enten for at lade dem eller for at faa Ulydsninger om det avorterende, bedes de altid omtale, at de faa Ulydsfremmet i dette Blad. Det vil være af genliglig Rytte.

En Tur til Vestens vide Sletter og vilde Bjerge.

(Fortset.)

Det ejendommelige i deres Liv viser sig ogsaa i deres Sport, f. Eks. 4. Juli. De unge, raske Karle lagde da deres Dydighed for Dagen ved at vise, hvem der snarest kan fange og fæste en vild Stude paa aaben Mark. Studen slippes da ud og farer af Sted i vild Spring. Manden efter den paa sin Ponytaaler, Lasfo'en over hovedet paa den. Saa gøres Lasfoens anden Ende fast til Sadelknaappen, og Ponien sritter derpaa tilbage af alle Kræfter saa Snøren trækker sig sammen om Studens Hals, den taber Bejret og falder. Saa gælder det om for Rytteren at komme af i en fart og faa den bunden. En Kimball Co. „boy“ vandt Prisen i Sommer. Det tog ham ialt 2½ Minut at fange, fæste og binde sin Stud. En faaban Færdighed er des Stofhed. At ride vilde Sætte er en Nydelse.

For Resten er der meget skænt ved dette Hjørde. De unge Karle derude faa underlig friske og kraftige ud. Det skalde ikke undre os, om der kunde foitres en baade legems- og aandskraftig Slægt.

Sidste Foraar havde været haardt for Kvagopdrættene. Nogle havde mistet flere, andre færre Styrker. Kvag. Foraaet var for strengt, og Foderet for lidt. Flere af vore Landsmænd var da kommen i Tanke om, at de atter skalde til at farne noget mere.

Nogle havde faaet Rug og slaaet den af grøn til Hø, andre havde plantet en Del Majs, og det var lykkedes dem at aale en hel Del Foder. Det vil sikkert heretter blive mere almindeligt at drive en Del Landbrug faarlig for at aale Vinterfoder for Hjordene. Buffalograsfæet bliver bidt alt for nær af om Sommeren til, at det skalde kunne give tilstrækkeligt Vinterfoder.

Kirkeindvielse og Missionsmøde.

Aarede Lørdag, efter at vi havde nydt Forfriskninger og var bleven opvarmede hos Mr. Nielsens, maatte Past. Møller og jeg hen at se Kirken og besøge Past. Madsen. Der var et Par Mil at gaa, just en passende Spadferetur. Vi fandt tærlig Modtagelse hos baade Past. Madsen og Past. J. Th. Lund, som var antommen tidligere end vi.

Vi skalde jo faa straks besøge Kirken. Den er opført af Sten, en SlagsKalksten, tror jeg. Det er en Slags Bygningsmateriale, som findes paaEgnen. Kirken ligger med Koret i Vst, og — ja Taarn og Klokke mangler, men saa er Vestenden til Gengæld prydet med Korset. Huset er ikke stort, men baade hyggeligt og hjemligt. Det har smaa gotiske Vinduer paa Siderne og et større i Vestenden, alle med tuleret Glas. Inventariet var primitivt; men naar alt, hvad der var lovet, kom ind, og alle Udgifter var betalt, saa vilde der være \$70 i Kassen til bedre Inventar.

Det var særlig ved Past. Madsens og Beboernes forenede Fild, det var lykkedes at faa det gamle Guds hus opført. Særlig to Mand, en Stenarbejder og en Smedler, havde gjort meget for Kirken. Stenarbejderens Navn sit jeg ikke fat paa. Smedleren var Julius Nielsen, vor gamle Ven og vist den første danske Mand i Settlementet.

Lørdag Aften holdt vi det første Møde i Kirken. Saa oprandt den store Højtidsdag, Søndagen. Det var tolt; men Folk kom, vist alle dem, der bor paa Egnen og nogle længere hen fra.

Kirkeindvielsen foregik efter de i Moderkirken gældende lutheriske Forretninger. Alle vi fire tilstedeværende Præster deltog i Opplæsning af Skriftaffinit; Past. Lund som Kredens Formand forestod Indvielsen, Past. Møller bad Indgangs- og Slutningsbønnen, og jeg prædikede over Dagens Evangelium.

Om Eftermiddagen havde vi engelsk Gudsstjeneste ved Past. Leamer, den engelsk-lutheriske Præst i Sidney, og om Aftenen havde vi atter Møde paa Dansk. Det var en rig og skøn Dag, som vist hos mange fremtalte Følelser sig dem, David udtrykker, naar han siger: „Jeg vil hellere dø ved Døtærskelen i min Guds Hus end i de ugubelige Pauluner.“

Mandag Formiddag holdt vi Hvil. Men saa om Eftermiddagen samlede vi atter om Guds Hus's Gøder. Her blev først talt og sunget, og saa — ja saa holdt Past. J. Madsen og hans Trolovede Bryllup. Det var vist en hel Overraskelse for Forsamlingen, ikkent nogle havde lagt Mærke til, at Madsens Kæreste var til Stede, og at han for nylig havde været i Kimball. Past. Møller forrettede Vielsen og Past. Lund og jeg var Vidner. Endnu en Gang: Hjerligt til Lykke! Men en Gang og Herrens rige Velsignelse med paa Vejen.

Saa holdt vi Fællesspisning, og midt under det hele begyndte det at sne. De hoide Fugl faldt længere jo tættre, saa Jorden snart var dækket med det dejlige hvide Lagen. Folk var ikke fri for at blive bange og talte om at flynde sig hjem, men de gaa sig dog til Taals og blev, og snart begyndte det at klare op i Vest, og det syntes, som Snefaldet havde brudt Kulden. Vi fik en skøn Aften sammen i Kirken og skøn Vejr at gaa hjem i.

Næste Dag var ogsaa en særlig Højtidsdag. Bejret var det skønneste, vi saa under Mødet. Solen kom frem, og Sneen svandt snart. Der skalde være Konfirmation den Dag. Syv unge Mennesker „afslagde den gode Befendelse for mange Vidner.“ Efter Konfirmationen var der Aftergang, hvor unge og ældre Kristne gæstede Herrens Bord i Fællesskab.

Der kunde vel være tritfite Bemærkninger at gøre til baade det ene og det andet for den, som havde lyst til det. Men jeg undlader det saa gerne i Glæde over det Gennembrud, det gode har bundet ogsaa paa disseEgne. Baade Kirkebygningen og dens Indvielse faaer som Konfirmationen er Udtryk for dette Gennembrud. Hvert lille Strid, Guds Rige gør fremad paa de forskelligeEgne maag glæde hvert et Guds barn. Til Lykke med Kirken, Venner! Lad nu ikke Græsset gro paa Kirkesten. Der er styrke til Vandringen at hente i Guds Hus.

At referere af Talerne har jeg slet ikke tænkt paa. Jeg vil kun sige, at jeg var glad ved Brøderens Forlybelse og gned det med noget Mel kan siges, at Sandhedens Ord blev delt retteligt. Foruden anden Salmefang glædede Præsterne Lund og Møller os med flere Numre tostemmige Sange. Deres Stemmer faldt skønt i Harmoni.

Vi vil saa forlade vore Landsmænd i Kimball Co. med den Bemærkning, at vi ingen ny Abonnenter kunde faa paa „Danfseren“. De syntes alle at have den allerede.

Neer.

Kredsmødet i Verona, Nebr.

I Dagens fra 4—6. Septbr. havde den indlige Nebr. Kreds sit Efteraars-Kredsmøde i Verona, Nebr. Af Kredens 10 Præster havde, foruden Stedets Præst, kun 3 givet Møde, hvilket blev følt som en Støffelse baade af de Præster, som var til Stede og tilstedes ogsaa af Menigheden, der havde indbudt til Kredsmøde. Naar jeg saa skalde give et Referat af Mødet,

vil jeg til en Begyndelse sige, at Toen om Syn og Naade, det Korsets Evangelium, der endnu er Jøderne en Forargelse og Grædterne en Daarlighed, blev ogsaa i disse Dage den, der trængte igennem og git til Hjertet.

Menigheden i Verona har for nylig faaet bygget en hyggelig og rummelig Kirke, i hvilken vi Fredag Formiddag samlede os til Gudsstjeneste. Kredens Formand, Pastor J. Th. Lund, prædikede over Ef. 5, 14, og erklærede derefter Kredsmødet for aabnet, hvorefter Stedets Præst J. Martuszen bød velkommen med nogle Ord ud fra Mart. 2, 12. En Tanke, som jeg særlig beholdt af Aabningsstalen, var en Opfordring til Kredsmødets Deltagere om i Sandhed at faa Kreds om den Herre Jesus Kristus, saa vilde enhver faa Velsignelse, den Velsignelse, som den enkelte især trængte til. Efter Formiddagsmødet git Mødets Deltagere til et nærliggende Hus, hvor Menighedsfolk gæstfri beoæredede os alle baade denne og de følgende Mødedage. — Om Eftermiddagen blev Kredens Emne: „Hvad kan der gøres for at vinde og bevare de Unge for Guds Rige og vor danske luth. Kirke.“ Indledet af Underledende. I Indledning og Forhandlingen betonedes blandt andet, at man passende først kunde stille dette Spørgsmaal: „Hvad skal der gøres for de Gamle?“ thi hvad hjælper det, at der arbejdes for at vinde de unge Vej til Himlen, naar saa mange Steder baade Forældre og andre i Hjemmene arbejder paa at nedbrude, hvad der muligvis var begyndt at opbygges i de Unges Hjerte. Det har jo vist sig herovre, og hjemme med for Resten, at der er mange Forældre, som er svært kristelige, har staet i Menigheden i mange Aar o. s. v., det har vist sig, at disse samme Forældre blev høilig fornærmede, ja forbitrede, dersom det hændte sig, at et af deres Børn blev en af Herrens Hellige, det vil sige, i Sandhed omvendte sig til Herren og ikke længere vilde nøjes med at have den Kristendom, som kan rende med til alt Verdens Væsen, og som Verden derfor er sjælelad ved og priser i høje Toner. Der er en Slags Kristendom, som Verden aldrig priser, og det er den emne, som duer noget, nemlig de Helliges. Det er den, de Unge, saa vel som alle andre, maa have, og derfor skal der til de Unge prædikes Syn og Naade, prædikes om Korsets Forargelse, om, at naar man vil leve for sin Frelser, saa bliver man ikke elstet af Verden, eller af den gubelige, kirkelige, firkirkelige, men uomvendte Verden, som har Kristendommens Stin, men fornægter dens Kraft. Man kan lægge Mærke til, at mange af de Eldre, som ivrigt tale om, at der maa gøres noget for Ungdommen, der vil absolut ikke høre om, at de selv trængte til Omvendelse, hvilket ofte netop er Tilfældet.

Det bedste, faadanne kunde gøre for de Unge, var selv at vende om til Herren og blive hellige Mennesker, saa skalde nok nogle af de Unge komme bag efter, blot de saa, at det blev til. Man kan ikke fortænke de Unge i, naar de i Hjemmene hører en hel Del gudelig Snak, uden Sigt og Kraft, og uden nogen virkelig bærende Kraft i alle Livets Forhold, at de saa trækker paa Stuldrene af alt dette Væsen, som slet ikke erkristendom. Hjemmene faar absolut den første Indflydelse baade paa Børn og Unge, saa det, der skal til, først og fremmest er hellige Hjem, hvor den Herre Jesus er den, der raader i alle Forhold. —

Det blev dernæst ogsaa paatalt, et den, som ejer Livet i Gud, være sig Ung eller Gammel, maa tale med, og vidne for de Unge om Frelseren. Dette er vist de fleste Steder gaaet ud af Programmet ved Ungdomsmøderne, om det ellers nogen Sinde har været derpaa. Man har ellers mange Ting paa Programmet baade af den ene og den anden Slags, naar Taler er om at vinde de Unge, nu det hjælper alt sammen intet, hørten Sangfor, Aftenunderholdning eller Klub, dersom Vidnesbyrdet om den levende Jesus Kristus forstummet paa den enkelte troendes Læber. For Guds Rige og Livet i Gud vindes de i al Fald ikke, hvad de saa ellers vindes for. Og Vidnesbyrdet mellem de Unge indbyrdes fremkommer sikkert lettere og naturligt, naar de Unge famles hjer for sig i Unglinge- og Pigeforening, og ikke som nu sammen i Ungdomsforeninger.

Oventaaende angiver omtrent Hovedretningen, som Forhandlingen af Emnet tog, og vi havde den Glæde, at

mange deltog i Samtalen og Forhandlingen.

Lørdagen den 5. begyndte Mødet om Formiddagen med en kort Andagt af Underledende ud fra 1. Kor. 29, 5, hvorefter Pastor Thisted indledede Menigheds Emne: „Kendtegnene paa Guds Børn“ ud fra Rom. 8, 14: „Saa mange, som drives af Guds Ånd, disse ere Guds Børn.“ Af Indledningen og Forhandlingen skal fremhæves følgende. Mange hdre Tegn afgiver slet ingen Garanti for Børneforhold til Gud, f. Eks. at være døbt, konfirmeret, være Deltager i Samtale og Bønnemøder, o. s. v., ja, ikke engang at tro sig selv at være et Guds Barn, er noget udebrugeligt Kendtegn paa, at man er det. At drives af Guds Ånd, dette er et Kendtegn. Tre Spørgsmaal bleve herudfra fremfattede, nemlig: H vad driver da Guds Ånd et Menneske til? Svar: Til at ydmyge sig for Gud af sit ganlle Hjerte og etende sin Syn og Glendighed. Dernæst: Hvor fører Guds Ånd et Menneske hen? Til Korset; hen til Kristi Kors paa Golgathas Høj. Hen til Guds indstiftede Sastramenter, til Synsforlæbelsens Naade. Slutelig: H vad fører Guds Ånd et Menneske ind i? Ind i Forjæggelse og Tro. Titus 2, 10—12. Dette er noget, som ethvert Guds Barn vil vende til.

Brorson har mærkbart godt skildret de fante Guds Børn og giver Kendtegn paa dem i sin skønne Salm: „Hvad ere de Kristne dog glimrende smukke“, han siger i et af Versene:

De ere vel ellers af Adam som andre og bære den Jordfistes Billede med. De vaage og sove, arbejde og vandre. Og lide saavel som de andre Fortræd. I jordfiste Stifte, i Mad og i Drikke. Man ser dem ej noget særdeles at gøre, Kun, at de af Verdens Ulyst intet vil høre.

I den sidste Linie er Forstællen angivet og et af Kendtegnene paa Guds Børn tillige. Verden maa kunde se og vende, hvor Guds Folk bo og bygge, efter Herrens Ord i Malak. 3, 18. Af andre Kendtegn blev fremhævet: „Kærligheden“. Joh. 13, 35. „At være et Uly i Herren.“ Ef. 5, 8—10. Math. 5, 14—16. I 3. Lut. 18, 7—8 tales der om at raabe til Gud Dag og Nat, og at han snart skal stæffe Ret: Guds Ånd driver Guds Børn til Bøn. Han driver ogsaa Guds Folk til at belende Overtrædelser for hvoandre, Jacob 5, 16, samt til at vidne om Jesus Kristus efter udtrykkelige Ord i Joh. 15, 27: „Men ogsaa I skulle vidne, thi I vare med mig fra Begyndelsen.“ Kendtegn paa Guds Folk er ogsaa, hvad Paulus nævner i 1 Kor. 4, 10—13, hvis Hovedsum ligesom famles i dette: „Alles Etværligt indtil nu.“ samt 2 Tim. 3, 12: „Ja ogsaa alle, som vilde leve gudeligen i Kristus Jesus skulle forjælges.“ Dersom det er blevet saadan for et Guds Barn, at Verdens Mennesker slapper een, og kaler for een, fandelig, da er der Grund til at se sig vel for, efter Herrens Ord i 3. Lut. 6, 26: „Oder, naar alle Mennesker tale vel om Eder; lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter.“

I det hele taget var der kun Grund til at glæde sig ved at faa Lov til at deltage i disse Dages Møder, thi Basunen gav en iheldig Lyd ved Samtale og Forhandling, saa der var sikkert nok dem, der beredte sig til Strid, og saa til Modstand mod Evangeliet, og det er altid bedre end den Sløve, døde No, thi det viser dog, at Guds Ord og Vidnesbyrdet om Jesus kan ramme Hjertene endnu.

Jeg maatte rejse hjem Søndag Formiddag og var saaledes ikke tilstede om Søndagen i Verona. Efter hvad der blev mig berettet, var der om Søndagen en tærlig Kirke, hvilket var glædeligt, da vi paa Søndagene nok kunde have ønsket at se flere Mennesker i Kirken end vi gjorde. Om Formiddagen ved Hjemsegudsstjenesten holdt Pastor Martuszen Striftetale, hvorefter Pastor Thisted prædikede over Dagens Evangelium. Derefter holdtes der Aftergang. Om Eftermiddagen ved Slutningsmødet prædikede Pastor Lund, og Pastor Martuszen sluttede Mødet.

Saa endnu en Hilsen og Tak til Menigheden i Verona for udbidt Venlighed og Gæstfrihed, men til de Helliges derude vil jeg sende Hilsen i Jesu Navn med Sangens Ord:

„Lad os saa frejdig gaa, om vi endnu er faa, Thi vor Hovding gaar foran, ham stovt trængt vi paa. Ser I der, hvilken Hær, som alt friggjorte faa, En Gang stred de i Ørten for Naanaa at naa. Strid da kun! Om en Stund Staa vi der blandt dem, i de Saliges Pauluner hos vor Gud. Halleluja! Lincoln, Nebr. i Septbr. 1903. D. R. Olsen, Kredens Sekretar.“

Fra San Francisco.

Pastor Andreaen fra Gaston besøgte os her paa sin Rejse til Fremdale. Han talte ved Ungdomsforeningens Møde. Vi var glade ved hans Besøg. — Pastor Hansen holdt Foredrag i Foreningen „Danmark“ Torsdag Aften den 24. Sept. Hans Emne var: Samfundslivets Ethik. Det synes at faa godt an, og han blev opfordret til at holde Foredrag oftere. Vi glæder os ved paa den Maade at kunne vække Interessen for Kirkesagen blandt de mange Landsmænd i Foreningerne her.

Vi venter snart at kunne begynde paa at realisere Planen om en dansk lutherisk Kirke. I en faaban Verdens, hvor Landsmænd er spredt vidt omkring, kan en virksomheds Mission ikke drives med Udsigt til at famle en større Del af Folket uden en egen Kirkebygning.

Vi behøver herved 16000 Dollars for at kunne faa Byggegrund, Kirke og Bolig til Præsten. Pengene til selve Bygningerne venter vi at kunne indsamle mellem Folket her, om vi kunde faa en Byggegrund frit. En liden saavel som de andre Fortræd. I jordfiste Stifte, i Mad og i Drikke. Man ser dem ej noget særdeles at gøre, Kun, at de af Verdens Ulyst intet vil høre.

Diafonisje- og Hospitalsagen i Colorado.

Den 17de og 18de ds. var denne Sags Bestyrelse famlet i Denver. De foregaaende Dage havde været tolvde og udebagelige, men den 17de tom saa klar og herlig, som det sun er muligt i Vestens Bjergegnes tynde Luft. Straks efter Antomsten til Byen begav de fremmede sig ud for at tage Land i Djesjn, og det blev sent paa Eftermiddagen, før man kunde famles i Kirken til det egentlige Møde. Men saa blev der ogsaa taget fat. Et Par Invitationer til at spise til Aften blev aflaaet. Forsamlingen udbad sig kun en Forfriskning ud paa Aftenen. Den arbejdede saa paa Kaisersærkerher-Bis til efter Midnat for at spare paa den kostbare Tid. Af Sager til Behandling var først og fremmest den endelige Revision af det foreliggende Konstitutionsudkast. Dette antoges med ubetydelige Ændringer og Tilføjelser. En Ændring af større Betydning foretoges dog ved at foresænde følgende fra: „Mindst 10 af Boardens Medlemmer skulle være Medlemmer af Den forenede dansk-ev. luth. Kirke i Amerika“ til: „Boarden skal bestaa af 2 Medlemmer et officio, 8 Medlemmer af „Den forenede dansk-ev. luth. Kirke i Amerika, 3 af Den dansk-ev. luth. Kirke i Amerika, 1 Nordmand og 1 Svanster.“

Til Medlem af „Board of Trustees“ valgtes Pastor. Chr. Petersen, West Denmark, af „Den danske Kirke for 12 Aar. De to øvrige Pladser for en Præst og en Lagmand vilde forblive vakante, til de kunne besættes, naar Pastor Petersen er til Stede ved næste Aarsmøde.

Som Nordmandenes Repræsentant valgtes Pastor H. C. Holm, Eagle Grove, Ia. for 15 Aar og for Svansteres Vedkommende Pastor G. E. Youngdahl, Colorado Springs, Colorado for 7 Aar.

Embedstidens Længde bestemtes ved Lodkastning. Pastor G. V. Christiansen genvalgtes til Bestyrelsens Formand. Pastor J. Møller genvalgtes til Viceformand. Til Kasserer valgtes Mr. Lawrence Jensen, Brush, Colo. Den udvænde Komite lemnigdigedes til at finde og købe Land, saafnart det lod sig gøre.

En meget velvillig Skrivelse fra Diafonisjefestelsen i København oplæstes. Den lod formote, at man temmelig sikkert vil faa en Søster fra Danmark til at begynde og grundlægge Arbejdet i landet os, naar vi er færdige til at begynde.

Det vedtoges at udgive „Høbe“ net udfyret i Omflag 4 Gange aarlig. Foruden disse blev en Del andre Spørgsmaal afgjorte og Fredag Aften var Boarden færdig med sine Forhandlinger.

Til Slutning mindede Formanden om Kolofener 3, 17. „Hvad omhelst I gøre, det gøres alt i den Herres Jesu Navn.“ Med dette Ord blev det første Møde for denne Sag aabnet og med dette Ord blev første Foreningsmøde sluttet. Herren giv, at denne Apostolens Formaning altid maa faa dybt præget i Bevidstheden hos enhver, som er og i Fremtiden knyttes til denne Gerning. Maa dette blive Tilfældet, da er denne Sag i sikre Hænder, thi da faar han selv, vor store Herre og Mester, Lov til at føre an. Med Fredens Hilsen til alle Sagens Venner.

Deres forbundne J. Madsen, Sekretar. Potter, Nebr.

Livets Længde.

Det engelske medicinske Selskab har nedsat en Kommission, der skal undersøge, hvorledes man sikrest opnaar en høj Alder.

Kommissionen arbejder ikke ud fra de blotte Teorier, men studerer ivrigt arvervige Udbygges Leveemaade, og man kan hver Dag se en hundredeaartig Mand slæbe sig ud af Kommissionens Mødehal med et tilfreds Smil om Munden, thi han faar sin Ulejlighed godt betalt.

De anstillede Undersøgelser har godgjort, at gamle Mennesker spise grumme lidt. Deres Føde bestaar næsten udelukkende af Grøntsager samt Æg, Smør og Honning. Paa denne magte Diet skal man kunne blive 100 Aar. Desuden forlanger Bevægelse i fri Luft Livet, og en Afholdsmænd har Udsigt til at leve 15 Aar længere end ham, der ikke kan undvære sin Snaap til Maden.

Forøvrigt har Kommissionen gjort den glædelige Opdagelse, at Menneskets Levealder er tilfaldet betydeligt. I Oldtiden blev Menneskets kraftigste Alder sat til det 35. Aar. Selv Dante mente, at efter det 35. Aar begyndte det at gaa ned ad Bakke, og det gjaldt derfor om at faa udført sit Livsøret inden den Tid, thi saa begyndte Alderdommen at melde sig med alle sine Strøbeligheder.

I Nutiden fulmimerer en Mand ikke, før han fylder 50 Aar, og vi er derfor berettiget til at antage, at Tidspunktet maa kunne flydes endnu længere ud, hvis vi følger Udbyggenes fornuftige Levevis, giver Afkald paa Kød og stikker vor Sult paa Grøntsager og Honning.

At bede er ikke at ønske, at bede er at ville, vilde døbt og inderligt, at vilde Forening med Gud af et ydmygt, et fattigt, et længelsfuldt Hjerte.

H. L. Martensen.

Kærlighed uden Sandhed er et Egnens Gøglespil, og Sandhed uden Kærlighed er selve Løgnen. Thi alle Loves sidste Lov, alle Sandheders sidste Sandhed, og hele Tilværelsens sidste Grund er Guds Kærlighed.

D. G. Monrad.

Tro og Kærlighed er uadskillige, ligesom Uly og Varme, og udfremme begge fra Sandhedens evige Sol. Tro uden Kærlighed er et Træ uden Frugt, der ikke er nyttigt til noget. Kærlighed uden Tro er et Træ uden Rod; det visner hurtigt. D. Wallin.